FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Sash Bischoff

Dulce furie

Traducere din limba engleză de
Andreea Florescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Sabina Lungu

Design și ilustrație copertă:
Tudor Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BISCHOFF, SASH
Dulce furie / Sash Bischoff ; trad. din lb. engleză de Andreea Florescu. - Bucureşti : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2590-6

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

Autor: SASH BISCHOFF
Titlul original: Sweet Fury

Copyright © 2025 by Sash Bischoff LLC

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2590-6

Pentru Ben,
care nu s-a îndoit niciodată.

NOTA AUTOAREI

Mai mult decât oricui, îi sunt îndatorată titanului literaturii F. Scott Fitzgerald, ale cărui lucrări mi-au servit drept sursă majoră de inspirație în scrierea romanului de față. Din multe puncte de vedere, romanul meu este o conversație cu întreaga lui operă și îi rămân recunoscătoare pentru literatura profundă și nemuritoare pe care ne-a oferit-o.

Fanii lui Fitzgerald vor găsi în cartea mea o sumedenie de trimiteri la proza lui poetică.

Dulce furie este, în parte, dedicată moștenirii lui Fitzgerald.

Arată-mi un erou și îți voi scrie o tragedie.
— F. Scott Fitzgerald, *Prăbușirea*[1]

1 Traducere din limba engleză și note de Radu Pavel Gheo, Iași, Polirom, 2019 (*N.r.*).

Prolog

Stă în picioare în mijlocul dezastrului, blocată în spatele unui perete de sticlă, într-o groază mută, de proporții seismice.

Afară, zorii doar ce încep să se ivească, cerul de deasupra râului Hudson, o vânătaie înmuguritoare, pojghița apei de un cenușiu argintat, degetele ceții încleștate. Lumea de un calm lăptos, încă neatinsă de carnagiul dinăuntru. Dar ea știe: nimic nu va mai fi la fel.

Își plimbă privirea uluită în josul rochiei, împroșcată cu pete întunecate de roșu. Mâinile ei inocente, cumva lipicioase de sânge. Atât de mult sânge peste tot, atât de teribil de aprins…

I se strânge stomacul. Nu se poate gândi la ce s-a întâmplat.

Măsoară cu privirea ultimele rămășițe ale încăperii devastate: cartea neagră, tabloul apocaliptic, masca aurie cu ochii ei nevăzători. Cuțitul. Dincolo de sticlă, norii se mișcă, iar lama aruncă o sclipire orbitoare.

Nu vrea să se uite la grămada de carne de pe podea, la balta care încă se întinde. Simte că i se face rău. Nu: trebuie să-i pună capăt, o dată pentru totdeauna.

El e întors spre balcon, luminat din spate de soarele ce urcă încet la orizont, cu un picior întins înaintea celui-lalt, într-o poziție de alergător. De parcă ar fi o dimineață ca oricare alta, de parcă s-ar pregăti să iasă pur și simplu la alergat și să se întoarcă cu o cafea aburindă în răcoarea dimineții.

În depărtare, una câte una: luminile verzi ale țărmului de dincolo încep să se stingă.

Trebuie să acționeze rapid. Timpul trece, iar ea încă se află în pericol de moarte.

Își apasă palmele de urechi — se forțează să își îndrepte atenția asupra sunetului acelui vârtej interior liniștitor. Se retrage în ea însăși: o coardă smulsă, care cântă până la nemișcare. Respiră.

Deschide ochii, își deblochează telefonul, după care formează numărul.

— Vă rog, ajutați-mă, șoptește ea, iar lacrimile încep să-i curgă șuvoi. Cineva a fost înjunghiat. E... o, Doamne, cred că e mort.

ACTUL ÎNTÂI

REVELAȚII INTIME

OBSERVAȚIILE PERSONALE ALE LUI: J. GABRIEL

Pacient: L. Crayne
Data/Ora: 10 iunie, 10:30
Ședința: 1

Sânge proaspăt azi. Faimoasa actriță de film Lila Crayne.

Mai să n-o primesc. E aproape un an de când n-am mai avut loc pentru pacienți noi; nu eram familiar cu munca lui L. Dar după ce am aflat de actualul ei proiect și de faptul că, cel mai probabil, timpul nostru împreună va fi scurt, mi-a stârnit interesul.

Prima ședință. L a intrat nerăbdătoare în cabinet, întinzând mâna. Uimit inițial — mă așteptasem la o vedetă reținută, sofisticată. Din maniera ei deschisă, inocentă n-aș fi ghicit că L este un star american.

I-am oferit ceai; a acceptat. A menționat că am fost recomandat călduros de Brielle, o prietenă apropiată de-ale ei. L și-a ocupat rapid locul în spațiu: și-a dat jos pantofii, s-a cuibărit într-un colț al canapelei. S-a prezentat ca fiind relaxată, sigură de ea; aproape ca și cum n-ar fi fost conștientă de cadrul terapeutic.

Pe când puneam ceainicul la fiert, L mi-a spus că a observat diplomele de pe hol; și ea fusese la Princeton pentru studii de licență. Am calculat că eram cu trei ani mai mare decât ea, deci trebuie să ne fi suprapus un an, cu toate că niciunul nu știuse de existența celuilalt. Eram surprins că nu auzisem de o actriță care participa la cursuri, dar L mi-a

explicat că nu se profesionalizase decât după facultate. A părut important pentru L să creăm o legătură în baza trecutului nostru comun, a cluburilor de care aparținuserăm etc. Am întrebat-o dacă îi este comod să lucrăm împreună, în ciuda punctelor comune; L a zis că da.

L urma să joace într-un film nou: o adaptare feministă după *Blândețea nopții*, de F. Scott Fitzgerald, regizată de iubitul ei de mult timp, Kurt Royall (pe el îl știam după nume). L e și producătoare și va juca rolul principal: pe cel al lui Nicole Diver.

Aici mi-am mărturisit interesul personal: Fitzgerald nu doar că a fost și el la Princeton, dar e și autorul meu preferat (am arătat către raftul dedicat operelor sale); la care L s-a luminat la față. I-am spus lui L că Fitzgerald scrisese un scenariu pentru *Blândețea*, însă versiunea lui nu fusese niciodată ecranizată.

— Pare că ești un adevărat expert. Mi-e rușine să recunosc că sunt doar o neofită. Înainte de asta, nu citisem decât *Gatsby*.

I-am spus că, deși *Gatsby* e scos în evidență în mod excesiv, rămâne totuși preferatul meu. Îl recitesc în fiecare an.

— Nu-mi vine să cred ce noroc am! O să fie grozav să te am drept îndrumător, pe măsură ce mă familiarizez cu opera lui.

Sunt interesat de răspunsul lui L referitor la cunoștințele mele despre Fitzgerald. Oare L are nevoie ca eu să îi fiu un soi de figură autoritară, ca să se simtă în siguranță? Cum va răspunde L în momentele în care o voi dezamăgi sau voi greși?

E ceva dezarmant la L din punct de vedere relațional; am vorbit despre mine mai mult decât de obicei. Sunt

mirat de lipsa ei subtilă de conștientizare a limitelor. Mecanism de adaptare? Senzație de îndreptățire sau nevoie de control? Sau doar un bun raport inițial și semn al unei alianțe terapeutice puternice?

Sunt curios ce a atras-o pe L la adaptare, în ce s-a regăsit la nivel personal, mai exact, în *Blândețea*. (Toate conversațiile citate transcrise direct din înregistrările din timpul ședinței autorizate în prealabil:)

— Cred că răspunsul meu se regăsește în teza filmului nostru — ce anume face adaptarea noastră să fie diferită de roman.

A vorbit cu grijă.

— Sunt sigură că știi deja, *Blândețea* e de obicei interpretat ca fiind decăderea tragică a lui Dick Diver, în mare parte din cauza pacientei lui, Nicole. Care e considerată a fi vampirică — în schițele inițiale ale lui Fitzgerald, schizofrenia ei o făcea chiar să ucidă bărbați! Interpretarea populară este că doctorul Diver, limitat de complexul lui de salvator, își sacrifică propriile nevoi când se căsătorește cu Nicole și ia asupra lui toate problemele ei. Ea continuă să fie un parazit; în timp, devine mai puternică, secându-l treptat de puteri. La final se vindecă, iar în urma ei rămâne soțul, acum un nebun înfrânt. Însă adaptarea noastră spune povestea prin prisma eliberării lui Nicole.

Pauză.

— Să văd dacă am înțeles bine. Încă de la început e nevinovată, nu-i așa? Schizofrenia ei e rezultatul unei traume oribile: după ce mama ei a murit, tatăl a violat-o în repetate rânduri. Prin urmare boala ei e reacționară: nu are încredere în niciun bărbat, se simte prinsă în capcană și își dorește cu disperare să scape. Dar, după ce e internată, i se interzice să vorbească ori să proceseze abuzul. Tatăl ei

o abandonează, iar reputația lui rămâne nepătată. Apoi îl întâlnește pe doctorul ei, Dick, de care se îndrăgostește.

Am adăugat:

— Transfer emoțional ca la carte. Nicole își transferă numaidecât dependența emoțională asupra lui Dick, văzându-l atât ca pe un iubit, cât și ca pe un protector — aceeași contopire a partenerului romantic și a îngrijitorului patern pe care o găsise și în tatăl ei.

— Și, în ciuda sfaturilor celorlalți doctori, Dick hotărăște să se căsătorească cu ea.

— Relația lor pornește de pe o fundație instabilă. Încă de la început, echilibrul puterii e nedrept, căci Nicole e dependentă de Dick pentru propria stabilitate mintală.

— Deci, prin faptul că se crede capabil să-i fie și iubit și doctor, Dick este responsabil de crearea relației lor toxice de care în cele din urmă o învinovățește pe Nicole. Iar în loc s-o ajute să-și proceseze trauma, el refuză să aducă în discuție trecutul ei. O reduce la tăcere.

— Și apoi, desigur, mai e și Rosemary!

— Corect: Rosemary! a zis L. Faptul că Dick e un fustangiu irecuperabil, că umblă mereu după femei tinere și vulnerabile este un factor extrem de declanșator pentru Nicole, având în vedere trecutul cu tatăl ei. La început, Rosemary e o actriță minoră, ușor de impresionat, cu un bagaj emoțional patern complicat. Și, la fel ca Nicole, Rosemary se îndrăgostește de Dick, de acest bărbat mult mai în vârstă. Și încă o dată, în loc să acționeze responsabil, Dick cedează în fața dorinței lui Rosemary de a juca atât rolul iubitului ei, cât și al tatălui. Când Nicole află de aventura lor și suferă o criză psihotică, în acel moment eroul ei a ajuns trădătorul ei suprem.

Privirile ni s-au intersectat.

— Înțelegi — îmi dau seama de asta, a spus L. Versiunea noastră a *Blândeții* nu e o altă tragedie a bărbatului alb și chinuit. Este o poveste feministă despre vindecare, despre reparații. Încă de la început, boala mintală a lui Nicole nu a fost niciodată vina ei; de vină a fost trauma pe care a îndurat-o din partea tatălui și din partea lui Dick însuși. Până la finalul poveștii, nu are decât 29 de ani, totuși a reușit să se ancoreze ferm în realitate și să stea pe propriile picioare. Dick a devenit instabil și cu tendințe autodistrugătoare și se îndreaptă spre propria distrugere; însă Nicole și-a depășit trauma și a redevenit ea însăși. E liberă.

Trebuia să recunosc: teza filmului e impresionantă. Dacă e făcută bine, ecranizarea ar fi senzațională.

Am întrebat de ce a căutat L să facă terapie acum, având în vedere viitorul rol în *Blândețea*.

Roșind, L și-a explicat reputația de actriță-cameleon, dispărând atât de adânc în personaj, încât aproape că devine de nerecunoscut. Mai mult decât atât, având în vedere povestea de viață a personajului ei, L a simțit că e important să-și examineze trauma din propria copilărie. M-a căutat pe mine în special datorită specializării în trauma cauzată de violența domestică.

Am întrebat dacă mai fusese la terapie. L a spus că era prima oară — dintotdeauna avusese o viață plină, n-o văzuse ca pe o prioritate.

— Ceea ce însemna probabil că nu eram pregătită să-mi înfrunt trauma. Dar acum sunt.

— Curajos din partea ta.

— Serios? Nu consider că e curajos. Ci necesar.

L prezintă un nivel ridicat de conștientizare. E perspicace, clară în exprimare, sinceră. În tot acest timp,

L nu și-a luat privirea de la mine; e pusă pe treabă, încearcă să fie o pacientă bună.

Am rugat-o pe L să-mi povestească despre trauma ei din copilărie. Sunt curios cum *Blândețea* ar putea s-o ajute să-și înțeleagă propria experiență.

L mi-a spus că tatăl ei a murit într-un accident de mașină acum aproape 25 de ani, când ea avea opt ani.

— Era băut, a spus. Dar când nu era tati beat! Abia dacă mi-l amintesc treaz.

— Era la volan?

A încuviințat.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Nu-mi amintesc.

Am așteptat.

— Nu-mi amintesc nimic din noaptea aia, a explicat L. Și eram acolo.

— În mașină?

— Și eu, și mama.

A suflat în ceai, adunându-se.

— Adică știu datele. Știu ce e în raport. Era târziu; nu erau multe mașini. Tati șerpuia pe toate benzile. Și aparent a ajuns pe partea greșită și s-a ciocnit cu un camion. Mama și-a rupt un braț și câteva coaste. Eu am rămas fără un dinte și am avut o groază de copci pe frunte, pe obraz și pe bărbie. Încă mai am o cicatrice — vezi? Amândouă ne-am ales cu comoții. Dar tati a pierdut prea mult sânge așteptând ambulanța. Nu l-au putut resuscita.

— Și nu-ți amintești nimic din toate astea?

A clătinat din cap.

— Poate din pricina comoției. Dar nu-mi amintesc nimic din seara respectivă.